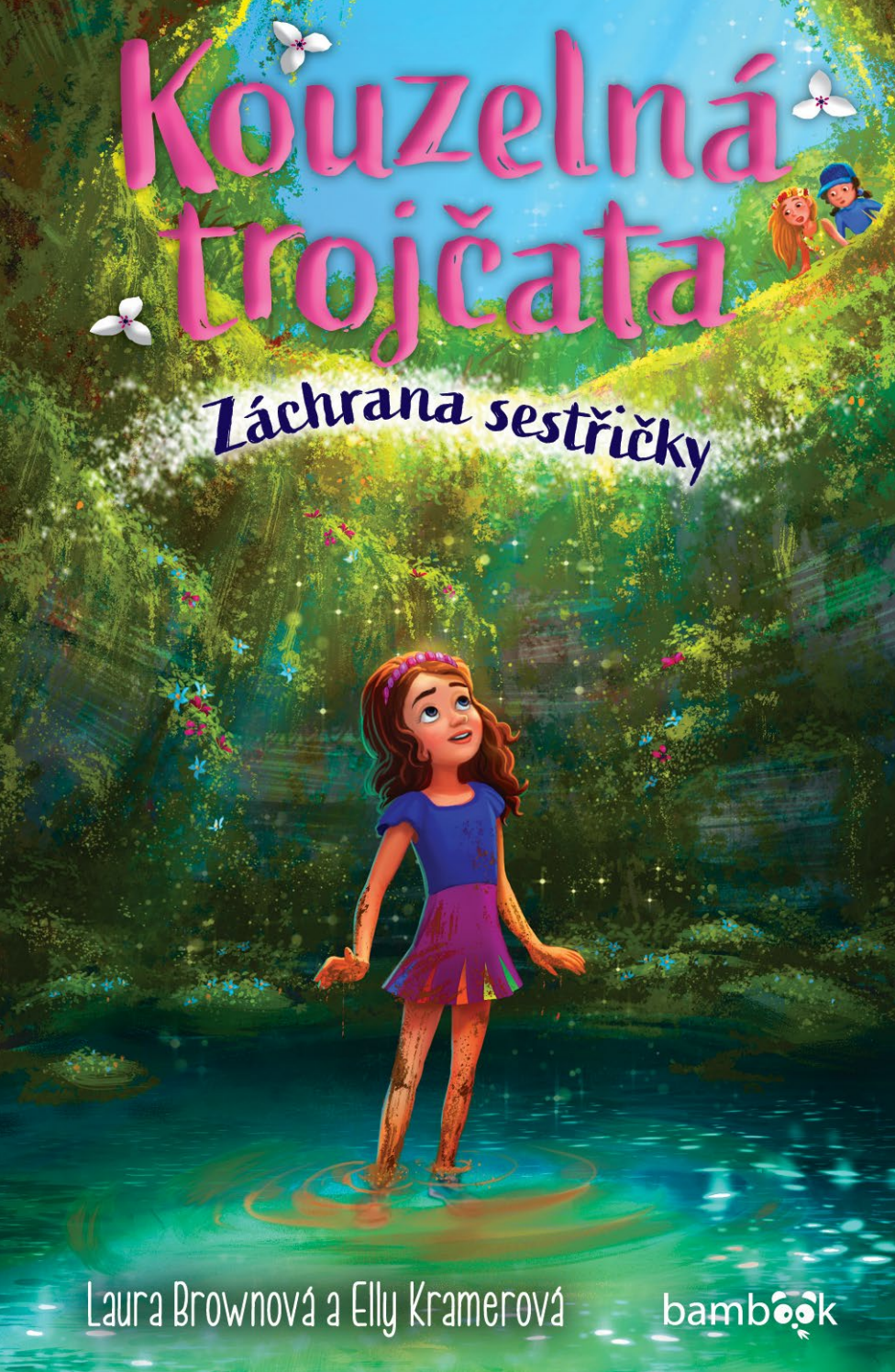
Kouzelná trojčata

Záchrana sestřičky

Laura Brownová a Elly Kramerová

bambook

bambook

Laura Brownová a Elly Kramerová

KOUZELNÁ TROJČATA
Záchrana sestřičky

Přeloženo z anglického originálu *Trillium Sisters – Fashionable Disaster*
vydaného nakladatelstvím Pixel+Ink v roce 2022.
First published by Pixel+Ink, a division of TGM Development Corp.
Text copyright © 2022 by Laura Brown and Elly Kramer
Interior illustrations copyright © by TGM Development Corp.
Translation © Leona Maříková, 2025

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou BAMBOOK
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 10 153. publikaci

Překlad Leona Maříková
Jazyková úprava a korektura Michaela Tománková
Odpovědná redaktorka Olga Tesařová
Grafická úprava a sazba TypoText
Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město
První vydání, Praha 2025

© Grada Publishing, a. s., 2025

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou* ***bez souhlasu nositele práv zakázány****.*

ISBN 978-80-271-8088-2 (pdf)
ISBN 978-80-271-5557-6 (print)

Kouzelná trojčata

Záchrana sestřičky

Laura Brownová a Elly Kramerová

Ilustrovala Sarah Mensingaová

Tuto knihu jsme psaly v době pandemie covid-19 a věnujeme ji všem, kdo během ní pomáhali ostatním. Navždy mají naše díky.

–L. B. a E. K.

A dále ji věnuji i Reuovi. Děkuji za kouzlo, které jsi vnesl do mého života.

–E. K.

KAPITOLA 1

Sourozenci Gábi, Klárka, Emilka a Tobík se na sebe podívali a usmáli se.

„Připravit!“ vykřikla Gábi.

„Pozor!“ pokračovala Klárka.

„Teď!“ zakřičel Tobík.

Emilka se zachichotala. „Kdo doběhne poslední ke stromovému domu, je zvadlá kytka!“

Děti vyrazily po úzké stezce vedoucí lesem a přeskakovaly kameny a kořeny stromů.

Když se Gábi, která běžela v čele, shýbla před nízkou větví, Tobík ji předběhl. „Hele, cvrčku! Jak to, že běháš tak rychle?“

„Učil jsem se od nejlepší!“

„*Haf, haf, haf*,“ zaštěkal Fousek. Vlče se vrtělo v nosítku připevněném na Klárčiných zádech.

„Běžím, jak nejrychleji můžu,“ uklidňovala ho Klárka.

„Ale ne dost rychle!“ škádlil ji Tobík.

„No, aspoň nejsi poslední,“ křikla Emilka zezadu. Snažila se běžet za svými sourozenci, ale ve skutečnosti za nimi spíš zaostávala. Nakonec odevzdaně rozhodila rukama. „Prostě. Musím. Popadnout. Dech.“

Klárka se ohlédla přes rameno. „Zastavte se všichni. Počkáme na Emilku.“

Gábi s Tobíkem počkali na ostatní. „Jen šetřete síly," řekla Gábi. „Jsme od domova dál, než jsem si myslela. Bude to dlouhý závod!"

„To bude," řekla Emilka. „Takže mám dost času, abych vás porazila!" Pak se znovu rozběhla.

„Emi, to není fér!" vykřikl Tobík a pustil se za ní. „Tys vůbec nebyla udýchaná!"

„Přesně tak, chci totiž porazit Gábi."

„Chyba!" vykřikla Gábi, když se jako blesk prohnala kolem Emilky. „Mě *nikdo* neporazí!"

Děti vběhly do ještě hustšího lesa, takže se musely začít vyhýbat větvím a keřům.

„Tak teď už to opravdu vzdávám," zvolala Emilka. Klesla na kolena a jedním pohybem uvolnila svého medvědího kamaráda Brumlu z šátku, který měla uvázaný kolem těla.

„Já taky," přidala se Klárka. „Co si to namlouváme? Gábi nikdo nepředběhne."

Emilka sáhla do kapsy a vyndala pár müsli tyčinek. „*Mrňata*, svačinka!" Tak dívky říkaly svým zvířecím kamarádům.

S*vačinka* bylo Pírkovo oblíbené slovo. Slétl proto Gábi z ramene a přidal se k Fouskovi a Brumlovi, kteří se už olizovali až za ušima.

„Emi, já mám taky hlad," postěžoval si Tobík. „Máš svačinku i pro lidi?"

„Jasně." Emilka vyndala sendviče s jablky a každému podala jeden. „Ale nemůžeme tu zůstat dlouho. Dnes mám tatínkovi pomáhat na klinice. Tlapkova klinika byla veterinární ordinace, kde se jejich tatínek, pan doktor Tlapka, staral o nemocná a poraněná zvířata

žijící na Rozkvetlé hoře. Pan doktor Tlapka dbal na to, aby od něj všichni zvířecí obyvatelé hory odcházeli zdraví, ať už to byl los s bolavou nohou, nebo veverka, která potřebovala zbrousit zuby. Emilka nedávno začala na klinice pomáhat jako dobrovolnice. Moc ji bavilo tatínkovi asistovat a pomáhat zvířatům.

Sourozenci zrovna dojedli a chystali se vyrazit k domovu, když zaslechli žbluňknutí.

„Co to bylo?“ zeptala se Gábi.

„Znělo to, jako když šplouchne voda,“ odpověděla Emilka.

Klárka nakrčila nos. „Uprostřed lesa? Blízko žádná řeka není.“

„Mrňata už to šla zjistit,“ všiml si Tobík. „Pojďme za nimi.“

Fousek sklonil čenich k zemi a začal očuchávat lesní podrost. Brumla s Pírkem ho ihned následovali. Děti vyrazily za svými zvířecími kamarády.

„Jak mohou mrňata vědět, kam jít?“ zeptal se Tobík. „Není tu žádná cesta.“

„Zvířata mají mnohem lepší sluch a čich než lidé,“ vysvětlila mu Emilka.

„Doufám, že máš pravdu,“ řekla Klárka. „Nechtěla bych tady prolézat houštím jen tak pro nic za nic.“

Najednou se mrňata na místě zastavila. „*Jip, jip!*“ zaskřehotal Pírko, zamával křídly a vzlétl do vzduchu.

„Něco našli!“ vykřikla Gábi.

Tobík zaklonil hlavu. „No páni!“

Před nimi se objevila strmá skála, která jako by vyrostla přímo ze země. Tyčila se do výšky, až nad koruny stromů, a táhla se do obou stran, kam až šlo dohlédnout. „Co *je* to?“

„To nevím, bráško,“ řekla Emilka. „Myslela jsem si, že Rozkvetlou horu známe jako své boty, ale tady jsem tedy asi ještě nikdy nebyla!“

Gábi natáhla ruku. „Tobíku, pojď se mnou. Emi a Klárko, vy jděte opačným směrem. Uvidíme, kam až skála vede.“

„Dobrodružství!“ zajásala Klárka. „To miluji!“

Tobík, Gábi a Pírko vyrazili doprava, zatímco Klárka, Emilka, Fousek a Brumla doleva.

„Vidíte něco za tou skalní stěnou?“ zavolala Gábi.

„Zatím ne!“ křikla Klárka. „Ta skála se prostě táhne stále dál a dál!“

„Takže i my půjdeme dál,“ řekla Emilka.

Konečně dorazila Klárka na místo, kde byla ve skále průrva. Naproti ní se zvedala nahoru rovinka a tvořila tak vyvýšeninu.

„*Ahůů!*“ ozval se Brumla. Postavil se na zadní a mávl směrem k průrvě.

„Je tu cesta, lidičky!“ vykřikla Klárka.

„Jdeme hned za vámi!“ zavolala Gábi.

„Podej mi ruku, Klárko,“ řekla Emilka. „Přidržím tě, kdyby něco.“

Klárka se pevně chytila své sestry a pak se protáhla průrvou. Emilka šla hned za ní.

„Gábi, Tobíku, to je úžasné!“ vykřikla Emilka. „Pojďte se podívat!“

Když byli všichni uvnitř, s úžasem se kolem sebe rozhlédli. Skála tu tvořila jakýsi kráter, takže dovnitř mohly dopadat sluneční paprsky. Na jedné straně bylo jezírko s blyštící se hladinou a na druhé rovný palouček, na kterém rostla divoká tráva, květiny a menší stromky.

Emilku hned napadlo, že je to skvělé místo, kde by se krásně odpočívalo u knížky.

„To je nádhera," vzdychla Klárka. „Pojďme tu zůstat navždycky."

„Ta voda přímo láká k vykoupání," dodala Gábi.

Tobík se znovu podíval kolem sebe. „Ale co nebo kdo tady zažbluňkal?"

Všichni poklekli do trávy na břehu jezírka a začali hledat odpověď.

„Tamhle!“ Myslím, že máme našeho žbluňkala.“ Emilka ukázala na rybku, která měla podobné zbarvení jako dno jezírka, takže skoro nebyla vidět.

Tobík se zasmál. „Tyhle ryby jsou úžasné, ale určitě nedělají žádný hluk.“

A vtom se zase ozvalo to *Žbluňk*!

„*Vrrr!*“ zaštěkal Fousek a vyrazil kolem jezírka.

„Ropucho skákavá!“ vykřikla Gábi. „Koukněte, jak ta rybka umí skákat!“

„Takže i ryby nakonec *umí* být hlučné,“ řekla Klárka.

Tobík se rozběhl ke kraji jezírka. „Chci si s rybkami zaplavat!“ Sundal si tenisky, ale Emilka ho chytila za ruku.

„Nejdřív se přesvědčíme, že je to bezpečné. Obešla jezírko. „Nejsou tu žádné velké kameny ani příliš velká hloubka. To je dobře.“ Ponořila prst do vody. „Jéé, a voda je teplá!“

„Už tam teda můžu skočit?“ žadonil Tobík.

„Nemáme plavky,“ uvědomila si Emilka.

„Ale voda je teplá a není tu žádná hloubka. Budeme v pohodě,“ řekla Gábi.

To chtěl Tobík slyšet. S cáknutím vlétl do vody. A mrňata za ním. „*Jip, ahůůů, vrrr!*“ Brumla se ponořil pod hladinu a zkoušel chytat ryby, ale ty na něj byly moc rychlé.

„Jdu taky do vody!“ oznámila Gábi.

„Gábi, počkej! Nechceš si přece namočit tričko!“ Klárka ji chytila za spodní okraj trika a uvázala jí na boku uzel.

„Chytré a elegantní,“ usmála se Gábi.

„Ano, vypadáš skvěle!“ souhlasila Emilka.

„Tady, Emi.“ Klárka vzala šátek a svázala Emilčiny vlasy vysoko na temeni do culíku. „Vím, že si nerada máčíš vlasy.“

Emilka pohodila hlavou dopředu a dozadu. „Ty mě tak dobře znáš, sestřičko! Skvělý culík!“

Pak vlezly do jezírka i Gábi s Emilkou.

„Ta voda je parádně teplá,“ řekla Gábi.

„Jak je to možné?“ divila se Klárka.

„Možná je to nějaký teplý pramen,“ odpověděla Emilka. „Teplo vycházející hluboko z nitra země vodu ohřálo.“

Gábi se ponořila o něco víc. „Ať je to jakkoliv, je to skvělé. Ty nejdeš do vody, Klárko?“

„Neměla bych si sundat svou trojčetkovou náušnici?“

Gábi s Emilkou se podívaly na své přívěsky. Modrý přívěsek, který nosila Gábi kolem kotníku, už byl namočený. Pod vodní hladinou zářil. „Můj je v pohodě.“

„Tak v tom případě,“ řekla Klárka, „sledujte!“ Skočila do vody a začala cákat kolem.

Tobík se rozesmál:.

„Vodní bitva!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Kouzelná trojčata – Záchrana sestřičky**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.